

Eduard Roca. Mollerussa Drone Party

“Ja ens diuen que Mollerussa és la Meca dels drons”

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Lleida

DIJOUS • 22 de febrer del 2018. Any XLIII. Núm. 14556 - AVUI / Any XL. Núm. 13426 - EL PUNT

VOI VIURE EN CATALUNYA LLIBERTAT

P6-16

No gosenen

LIMITACIÓ • El Suprem no pugna per l'extradició d'Anna Gabriel i dicta només una ordre de detenció a l'Estat

NEGOCIACIÓ • JxCat i ERC se centren ara en el repartiment de les àrees de govern

Un visitant d'Arco, davant la paret en blanc on hi havia penjada l'obra censurada ■ EFE / FERNANDO VILLAR

“Si Espanya no és una dictadura, s’hi assembla”

Censuren a Arco una obra que denunciava els presos polítics

Entrevista Adriana Ribas P18,19

Coordinadora d'Amnistia Internacional Catalunya

“La prudència no implica que els Jordis no ens preocupin”

Nacional P20

Millet i Montull ja poden sortir de la presó

Hi ha guerrers que neixen sense armadura

Descobreix-ho a www.ambtucomacasa.com

Ajuda'ns a crear el nou Centre de Neonatologia Avançada Vall d'Hebron.

Col·labora!

#BornToBeExtraordinary

Vall d'Hebron

801175-117878 ©

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Vicent Partal

Bellreguard

Bellreguard és un municipi de la Safor, discret i mal conegut per molta gent només per la seua platja. És un poble interessant, amb un passat històric digne de ser conegut i que ara ha aparegut a les portades de la premsa de tot l'Estat per un afer lingüístic, un més, sense cap trellat.

Tot comença quan la delegació del govern espanyol fa arribar a l'Ajuntament un requeriment urgent perquè en el termini d'un mes canvie la retolació de trànsit als carrers del municipi "com a mínim, en castellà" advertint la incorporació de possibles infraccions si no ho fa. El requeriment està motivat, segons la delegació del govern espanyol, per la petició d'anul·lació d'una multa d'aparcament interposada per un ciutadà, que va al·legar incomprensió en estar el senyal retolat únicament en català.

Com a reacció l'Ateneu popular La Roda de Bellreguard ha impulsat

Dir que hom ha aparcat perquè el senyal estava en català i no s'entenia es pot considerar un acudit o un insult, no un argument

una campanya a través de les xarxes socials amb els lemes *Sí al Valencià. Prohibit imposició* i l'Ajuntament, governat per una coalició entre Compromís –que té l'alcaldia– i el PSOE ha anunciat que es nega a acatar l'ordre. Amb un criteri indiscutible, perquè el municipi pregunta al govern espanyol si és que cal saber espanyol per entendre què significa un senyal blau amb una banda roja que el creua i emmarca, el símbol gairebé universal de prohibit aparcar. És cert que en alguns països, sobretot africans, en comptes del fons blau que fem servir a la resta del món la ratlla roja tapa una lletra P majúscula, però és evident que el senyal de prohibir aparcar és un dels més reconeixibles i universals que hi ha. Dir que hom ha aparcat perquè el senyal estava en català i no s'entenia es pot considerar un acudit o un insult però en cap cas un argument.

Bellreguard per això s'ha alçat, per això i per la dignitat de no deixar-se aixafar per la maquinària d'un Estat que cada dia va més cap enrere.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La comèdia del procés

El 28 d'octubre passat, l'endemà de la "declaració de la independència" o de la "proclamació de la república", tots vam estar expectants per si algun país reconeixia la nova entitat política acabada de néixer. El reconeixement no es va produir i jo, que aquell dia tenia convidats a casa, podria descriure molts desconcerts i moltes incredulitats. Tinc amics de molt bona fe i molt esperançats. El reconeixement comença ara, per vies que no havíem previst: si Bèlgica no reenvia Carles Puigdemont és que alguna representativitat les autoritats del país li reconeixen, alguna funcionalitat veuen a Catalunya, algun retret fan a Espanya, cos a part. La nova exiliada rellevant és ara Anna Gabriel, figura més que destacada de la CUP. S'ha refugiat a Suïssa. Sembla que les autoritats del país dels referèndums setmanals tampoc tenen previst reexpedir-la. Suïssa, si no reconeix encara Catalunya, no reconeix tampoc Espanya com a democràcia fiable. Tot és començar. Em diuen que un dels consellers que acompanyen Puigdemont a Brussel·les està rumiant si de-

“També ens el podem mirar amb el prisma de la comicitat

manar asil a un país europeu que també serà insensible a les peticions d'extradició espanyoles. Ja són tres països. Els dos primers, importants; l'altre, acull les institucions europees; l'altre, algunes d'escala mundial. Ja veurem el tercer. Potser és un país irrellevant, si és que hi ha països així. Millor: s'ha de buscar l'equilibri.

Les autoritats polítiques i judicials espanyoles s'enrabiën. Diuen que els implicats fugen de la justícia. Fa gràcia veure'ls burlats i confonent justícia amb injustícia. He dit que fa gràcia. Hi ha gent a la presó i la repressió augmenta, però també ens ho podríem

mirar amb el prisma de la comèdia i no del drama. Els jutges i fiscals no toquen vores. S'inventen crims, dicten ordres de cerca internacional que l'endemà retiren, empresonen o mantenen sota fiança els contrits, i deixen en llibertat els que els planten cara. Uns declarants els diuen que la proclamació de la independència va ser simbòlica, uns altres que va ser real i efectiva. Uns els expliquen coses que no els pregunten... Es diu que no hi ha coordinació entre les defenses i els partits i que tots tiren pel seu compte, però jo hi veig una estratègia calculada: es tracta, també, de fer pa i bolet als jutges, al govern, a l'Estat, deixar-los amb el cap com un bombo i posar-los en evidència. Ja no se sap qui entra i qui surt dels tribunals i de les fronteres. El procés reclama una pel·lícula. Jo la confiaria no a aquests directors catalans que tot s'ho prenen a la valenta, sinó a Billy Wilder, que va guanyar menys Oscar dels que es mereixia a base d'obrir i tancar portes i fronteres i combinar tragèdia i comèdia en un mateix guió. No parlàvem de l'eficàcia de la revolució dels somriures?

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castellón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/fh4tys>

A la tres

Carles Sabaté / csabate@elpuntavui.cat

Abaixar

Centenars de cançons dels anys vuitanta cridaven a actituds violentes contra el capital, l'empresa, el govern de l'Estat, els ministres o la família reial. El respecte per a la creació en l'art o la música era una característica de la jove democràcia espanyola. De fet, hauria de ser una característica democràtica. A la Gran Bretanya es foten més de la reina d'Anglaterra que de ningú altre. És el que els nostàlgics del franquisme en deien "libertinaje".

Nostàlgia també patim els catalans d'aquella esquerra estatal que qüestionava les decisions postfeixistes de l'Estat, en lloc d'aplaudir-les com fa ara, acomplexats de ser poc defensors d'Espanya. Encara com ahir van començar a sortir veus crítiques del món artístic i polític pel ridícul d'Arco, que no pas tant pels presos polítics catalans! El PSOE, això sí, avala la retirada de l'obra *Presos polítics* perquè abaixa

“Un estat vigilant genera autocensura, i en l'espanyol s'indignen més per l'art retirat que pels presos polítics

la tensió. Els catalans sí que hem abaixat el cap per evitar mals majors als presos polítics. Avalem que facin i declarin el que sigui per sortir de la presó provisional. Hi tenen tot el dret, a abaixar-se els pantalons, com es vanta l'unionisme Tots sabem que és estratègia defensiva i judicial.

Renunciar a allò que es creu o que s'opina forma part de l'autocensura que cada cop ens apliquem més persones, artistes, creadors i opinadors que residim a l'Estat espanyol. Tot un estat i una fiscalia vigilants, en alerta o fent por per allò que es pugui dir, cantar, crear o publicar no fa cap altra cosa que limitar els drets de les persones, encara que sigui per pura autocontenció.

La galerista de Madrid retira l'obra del polèmic Sierra, no fos cas que el gruix de mitjans de comunicació de la capital que atien i viuen d'atiar el foc de la confrontació amb Catalunya li prenguin la mida i hagi d'abaixar la persiana. L'artista visual havia fet obres amb símbols nazis i a ningú li havia importat, però amb els presos polítics... Defensar la llibertat de creació i d'expressió o acceptar les crítiques i el pensament contrari afermen una democràcia. La nostra abaixa tant el nivell que ja no arriba al mínim.

EDITORIAL

Ens imposen la vella censura

La persecució judicial contra la llibertat d'expressió té un efecte col·lateral pervers tant o més greu: l'autocensura, una figura genuïnament franquista ara revifada a conseqüència de la regressió dels drets civils impulsada pel govern del Partit Popular. És el que acaba de passar amb la retirada de la Fira Internacional d'Art Contemporani de Madrid (Arco) d'una obra de l'artista Santiago Sierra amb la qual denunciava l'existència de presos polítics i que incloïa una imatge d'Oriol Junqueras, Jordi Cuixart i Jordi Sánchez. La decisió de retirar l'obra ha estat adoptada per la direcció d'Ifema –el parc madrileny que acull la mostra–, amb l'argument que la controvèrsia podia perjudicar el conjunt de l'exposició, i ja ha rebut dures crítiques tant per part de l'autor com dels responsables d'Arco, que han sortit en defensa de l'art entès com a punta de llança de la crítica social i política.

Sembla mentida que a hores d'ara hàgim d'estar reivindicant drets conquerits amb la mort del dictador, però vivim una involució que comença a ser asfixiant, en què s'aprofita el procés sobiranista català per retallar llibertats col·lectives i que posa a disposició de la repressió tots els poders de l'Estat. La llista de damnificats és llarga: artistes, cantants, escriptors, humoristes, tots ells enfrontats a peticions penals simplement per haver discrepat del poder des del terreny creatiu. La salut d'una democràcia consolidada es mesura precisament a través de la capacitat per acceptar les discrepàncies. Lamentablement, l'aplicació de l'article 155, l'ofensiva judicial contra l'independentisme i ara la persecució de la llibertat d'expressió formen un paquet de despropòsits prou sòlid per diagnosticar una malaltia terminal.

De reüll

Pepa Masó

Estirada d'orelles

Oportuna ha estat la sentència del Tribunal Constitucional que ha tombat les beques Wert per a l'ensenyament del castellà imposades pel govern de Mariano Rajoy. Una estirada d'orelles a l'executiu del PP tot just en el moment en què, per motius purament oportunistes, ha tornat a fer de la immersió lingüística una qüestió de batalla política en interès propi. Tot per treure uns vots a uns Ciutadans als quals ja els està bé entrar en aquest front, ni que sigui per denunciar que els populars no estan fent prou en la defensa del castellà.

Novament Rajoy ha llançat un torpede a cegues, i hauria errat

L'alt tribunal ha determinat que el govern espanyol va envair competències de la Generalitat, com ja es va denunciar en el seu moment, de manera que haurà d'anar amb compte amb el que fa. De les caselles per triar la llengua vehicular, ja no se'n parla, atès que no està previst a la llei. Una patinada

en tota regla que sumada a la rebregada del Constitucional els hauria de fer reflexionar, ni que fos per un moment, sobre la idoneïtat de continuar anant per lliure. De la urgència per posar les caselles, s'ha passat a l'anunci de García Albiol de reformar la llei al Parlament –amb els seus quatre vots i els de Cs?– i ara, digerit el bany de realitat del Constitucional, intenten no quedar en ridícul. Novament Rajoy ha llançat un torpede a cegues, sense tenir clar quin era realment l'objectiu, i pel que sembla hauria errat. No dubtin, però, que tard o d'hora en llançarà un altre.

Les cares de la notícia

DIRECTOR D'ARCO

Carlos Uroz

Més censura

Nou atac a la llibertat d'expressió, aquest cop de mans de la fira d'art Arco de Madrid, que ha fet retirar l'obra de l'artista madrileny Santiago Sierra *Presos polítics a l'Espanya contemporània*, on es podien veure 24 retrats, entre ells els de Junqueras i Sánchez. Censura pròpia d'altres temps.

COMISSARI DE L'ANY POMPEU FABRA

Jordi Ginebra

Homenatge a Fabra

L'Any Pompeu Fabra, amb motiu del 150 aniversari del naixement de Pompeu Fabra i del centenari de la seva gramàtica, vol ser un reconeixement al científic excepcional que va codificar i modernitzar la llengua catalana, i alhora es vol destacar el seu compromís cívic i de resistència a l'exili.

INVESTIGADORA DE L'IMIN HOSPITAL DEL MAR

Rosa Maria Vivanco

Ictus i contaminació

L'efecte nociu de la contaminació va més enllà dels problemes respiratoris i el càncer. Investigadors de l'hospital del Mar han demostrat que els dies amb més concentració de sotge a l'atmosfera, la majoria procedent dels motors dièsel, augmenta un 20% el risc de tenir un ictus.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

El cadastre

Una actualització del cadastre revela construccions i ampliacions sense declarar i que no pagaven per béns immobles.

10
anys

Ràbia sèrbia

Milers de manifestants prenen el centre de Belgrad per protestar amb ràbia contra la declaració d'independència de Kosova.

20
anys

Amenaces

Els Estats Units anuncien que atacaran l'Iraq durant quatre dies sense interrupció si el secretari general de les Nacions Unides, Kofi Annan, fracassa.

Full de ruta

Mercè Ribé

Els milions de De la Serna

El ministre de Foment, frígo de la Serna, ha tornat a venir a repartir milions. Parlem sempre de diners virtuals perquè, de moment, el que fa és venir setmana rere setmana amb la motxilla carregada de projectes milionaris d'aquells que fan de bon prometre perquè a curt termini no cal desembutxacar res. Si fa 15 dies la pluja de milions queia a Girona i al Prat, on s'anunciava la quarta pista per a l'aeroport a les instal·lacions girònes amb servei ferroviari inclòs, aquesta setmana el premi gros és per a l'Hospitalet de Llobregat, on el ministre de Foment va prometre fer subterrànies les vies del tren. Un projecte de 608 milions d'euros que, segons deia dimarts el representant del govern espanyol, si tot va bé seria una realitat el 2025, un quart de segle més tard que Foment s'hagués compromès a cobrir les vies.

Els excessos fan perdre la perspectiva i ara ens han volgut emborratxar de milions –insisteixo, de moment vir-

“Els excessos fan perdre la perspectiva i ara ens han volgut emborratxar de milions, de moment virtuals”

tuals– perquè ens creguem que amb el poder que els atorga el 155 solucionarem el que fa dècades que es reclama. Però explica el conte de la lletera que el somni es converteix en fum quan es trenca la gerra. Per això, per molts conills que ara faci sortir del barret de copa De la Serna, la realitat és que de compromís per allò que s'hauria d'executar de manera immediata no en tenim cap. Mirin sinó amb quin pam de nas es devien tornar a quedar dimarts els alcaldes del pacte de Berà, aquells que reclamen que es descongestioni l'N-340, després que De la Serna els tornés a dir que allò pactat l'any passat era un miratge i que sí, que treballaria en la causa però que sense pressupost no hi havia calés ni data al calendari per executar allò que ens pensàvem que estava aprovat i encarrilat.

Així que, passada la ressaca i recuperada la perspectiva, potser els únics que aquesta setmana realment tenen alguna cosa a celebrar són els de Tarragona, que quant a infraestructures no rasquen ni la devolució que va amb la terminació del premi gros, però que amb això del Seat Tarraco els haurà tocat de veritat la grossa.

Tribuna

José Rodríguez. Periodista

Dolça bogeria

Les lluites personals i polítiques que poden portar canvis profunds a la nostra vida o a la societat només es poden fer si es té un cert punt de bogeria. Aquestes són les que es confronten contra totes les forces reaccionàries als canvis, contra les pors, contra les creences, contra un poder mai qüestionat i contra les barreres emocionals personals. Aquestes lluites són les que ens fan sortir de la nostra zona de confort personal i social i ens fan créixer en allò personal o ens fan avançar com a societat. Les persones i les societats sanes són les que es veuen de tant en tant confrontades fora de la seva zona de confort gràcies al fet que una part del cos social o de la seva ment té aquest petit punt de bogeria i els fa sortir de la closca.

AQUEST PUNT DE PENSAMENT no convencional és el que permet aconseguir victòries inesperades. Els independentistes no hauríem arribat fins aquí sense aquest punt de bogeria. Ens enfrontem a un estat amb totes les seves eines coercitives, econòmiques, socials i polítiques i ho fem amb una Generalitat i un Parlament disminuïts, uns centenars d'ajuntaments i

un conjunt de persones autoorganitzades en un grapat d'associacions formals i grups informals. Només si ets una mica boig perseveres contra tot pronòstic i pots creure que pots guanyar. Sense aquesta bogeria ja faria molt de temps que ens haurien derrotat o assimilats com a altres moviments socials.

PERÒ COM TOTA BOGERIA, un excés ens pot portar a l'autodestrucció, si ens dominen els nostres deliris i trastorns la nostra vida pot ser un gran desastre. Aquests dies hi ha qui ha entrat a formar part d'una caça de bruixes, segons què digui en Joan Tardà o la Marta Pascal surten veus aira-

des que els qualifiquen de traïdors i covards cap amunt, el president Torrent rep més menyspreus i atacs d'independentistes que dels mateixos rivals polítics, la Marta Rovira i en Junquera els han arribat a acusar d'arribar a acords que traïxen l'independentisme. Tota veu dissident és perseguida per una mena de guardians de la revolució que sense cap tipus de compassió adjudiquen una valoració moral injusta i innecessària a qui opina diferent. Un altre punt que voreja el deliri més absolut és el conjunt de “personatges a la xarxa ben informats” que dia rere dia elaboren fils amb plans mestres o secrets d'estat. Perdoneu si ofenc algú, aquests fils no tenen cap sentit o són invencions o un conjunt mal arplegat de pseudoarguments. Superem el punt del frikisme posant-nos cares del president Puigdemont i el mateix President ha jugat amb l'ambigüitat sobre si està tornant o no de Bèlgica, com si fos un acudit o una broma.

HEM DE MANTENIR la virtut d'estar en el punt just de dolça bogeria i no massa més perquè del sublim al ridícul només hi ha un pas.

“Ens cal un punt de bogeria, però no guardians de la revolució, ni caceres de bruixes”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Soc de la televisió de tota la vida

■ Fa molts anys, els més joves ens trobàvem a casa d'algun veí per veure la televisió, que encara era en blanc i negre. Aquell descobriment va ser important però a poc a poc vàrem veure que estàvem massa pendents de la programació, que no era gaire variada i ni de bon tros massa estimulants. Per raons que no venen al cas, gairebé tots ens vàrem rebel·lar contra aquesta comoditat mental! I de cop vàrem viure situacions de moviment entre tots nosaltres. Com que no hi havia mòbils, els contactes entre nosaltres eren més reals. Quedàvem en un bar musical o en un bar de copes i després decidíem el camí a seguir i sobretot realitzar els pensaments de tots plegats (escriure, fer fotos, música, filmar, teatre, etc.). Hi havia un intercanvi d'idees *in situ* i després cadascú seguia el que més li conve-

nia. La mobilitat “intel·lectual” era molt real. Ara això ja no és possible per raons òbvies: internet, mòbils, xarxes socials, etc. Però jo em pregunto: hi haurà una revolució com la nostra en contra de tanta comunicació “superficial”? Un moviment que valori més els fets reals que els virtuals que a poc a poc van minvant l'energia creativa de tots plegats?

ALBERT ALTÉS SEGURA
Vic (Osona)

Dubtes sobre delictes

■ Com a persona desconeguda de la normativa legal que tipifica els diversos delictes susceptibles de ser imputats a la ciutadania, agrairia a algun professional docte en la matèria que m' aclarís si pot considerar-se com a tal el sentiment de fàstic. Em refereixo lògicament a la seva expressió oral o escrita. És ben sabut que el fàstic se'ns produeix per cau-

ses totalment alienes al nostre raonament elaborat i normalment el manifesta l'organisme com a resposta natural a agressions externes de difícil assimilació. Faig aquesta consulta per evitar incórrer en alguna il·legalitat amb motiu de diverses reaccions que estic experimentant darrerament. Fins a tenir resposta, no faré extensives a ningú aquestes sensacions. Moltes gràcies.

JOSEP M. MONRÀS CORTÉS
Begues (Baix Llobregat)

Immersió lingüística i 155

■ Davant la recessió de la immersió lingüística caldria tenir en compte els següents fets. Primer, que la immersió ha treballat i permès la coexistència pacífica del castellà i el català als centres educatius. Segon, sota aquest model lingüístic el nivell de castellà dels catalans no ha esdevingut inferior al de la resta d'Espanya. Tercer, el bi-

lingüisme permet una major flexibilitat i rapidesa cerebral en l'adquisició de noves habilitats i competències educatives. Quart, la immersió ja fa dècades que opera amb normalitat i eficàcia contrastades. Cinquè, els prejudicis patriòtics defensen posicions atàviques i allunyades de l'Europa de les nacions. Sisè, cal no oblidar que el bilingüisme permet la cohesió social i no pas la seva divisió. Setè, si es permetés que els progenitors poguessin escollir la llengua en l'educació dels fills, no es podria aplicar de manera immediata. Vuitè, si s'apliqués comportaria una nova despesa en detriment de necessitats molt més urgents. I novè, la reducció de la immersió és conseqüència de prejudicis ideològics i no pas de la lògica. Preguem, per tant, que l'educació deixi de ser una arma electoral per trencar la vigent cohesió social catalana.

DAVID RABADÀ I VIVES
Barcelona

La frase del dia

“Des de l'Estat s'està treballant per convertir-nos en culpables i se'ns està aplicant un dret penal d'enemic”

Anna Gabriel, EXDIPUTADA DE LA CUP

Tribuna

Julià de Jòdar. Escriptor

La cotorra monàrquica

Tinc una cotorra que es va fer monàrquica arran de la coronació del nou rei. Jo m'havia adormit escoltant-ne el discurs per la tele, i en despertar que sento: “¡Unidad, permanencia, equilibrio, convivencia!” Era ella, la Clotilde, que s'havia après mots del reial discurs que li devien arribar al cor. Cosa ben catalana, que vaig pensar, i mira que a casa només havia respirat aires republicanots. L'endemà, crescuda i estarrufada, atacava a primera hora: “¡Orgullo y satisfacción, orgullo y satisfacción, orgullo y satisfacción!” El cas és que, jo, vinga pentinar-la i donar-li pipes ben salades, i ella, quan volia, m'engegava de sobte: “¡Estima, respeto, confianza, dignidad, prestigio!” I mira que la vaig criar amb mots senzills i fàcils d'aprendre: “Avui és festa, Sant Joan la fa, agafa l'escopeta i se'n va a caçar. Tira un tret, mata un pardal, vestit de general...” Però, esclar, com podia pensar, pobre de mi, que l'estava preparant per fer-se de la colla dels depredadors armats.

VAIG CUITAR A IMPOSAR-LI un càstig exemplar rebaixant a la meitat la seva ració diària de pipes. Debades. Només calia que em veiés entrar a l'estudi, on disposa de perxa permanent, perquè de cop esclatés la tempesta verbal: “¡Energía, ilusión, dignidad, protección, esperanza!” Per contraatacar, vaig començar classes de reeducació: “¡Radicalitat democràtica, drets col·lectius, economia solidària, apoderament popular!” Al principi, s'ho va anar empassant amb més o menys resistència, sobretot en sentir “apoderament” (fins ahir, feia de cotorra molt normativa, tot s'ha de dir), però, al cap de poc, ja hi tornava: “¡Civismo, tolerancia, honestidad, rigor!” Fart de sentir-la, li vaig embenar els ulls, la vaig tancar en una cambra fosca, i li vaig posar un dia sencer i la nit corresponent un recull de cançons de la terra i alguna en caste-

llà i anglès per no pecar de monolingüisme pertinaç. Va ser inútil. Tant era que m'hagués penedit de sotmetre l'au pertinaç a una pena tan dura, perquè ella, clamava, impertèrrita: “¡Culturas, tradiciones, lenguas, vías, puentes, Antonio Machado, Espriu, Aresti, Castelao...!”

ARRIBATS EN AQUEST PUNT, ja no vaig poder més, i m'hi vaig encarar, vaja si vaig plantar cara a l'ocellot. “Escolta, atrevida ignorant”, que li dic, “¿com goses esmentar Machado? ¿No sàbies que va morir a Cotlliure, fugint dels assassins que, anys més tard, van tornar a posar la monarquia? De moment, vaig aconseguir tenir-la una estoneta callada, però hi va tornar de seguida: “¡Igualdad, solidaridad, respeto, sensibilidades, amistad, hermandad, fraternidad!” D'una manotada la vaig fer volar dalt de l'armari i vaig escriudassar-la: “I encara goses dir el nom d'Espriu, en aquesta casa, quan has sentit tanta gent recor-

“L'endemà, crescuda i estarrufada, atacava a primera hora: “¡Orgullo y satisfacción, orgullo y satisfacción, orgullo y satisfacción!”

dar que ell deia que no cal esperar res de Madrid i que tot allò que no fem per nosaltres mateixos no ens serà donat!” Sense reprendre l'alè, vaig prosseguir: “¿I què en saps tu, d'Aresti, desgraciada? Aquí, a Barcelona, es va sentir per primera vegada el seu poema, “Egun da Santi Mamiña”, en la veu de Mikel Laboa, l'any 1964, a la Cúpula del Coliseum, on l'havia portat la benemèrita Maria Aurèlia Capmany!”

EN VEURE-LA CAPCOTA i vençuda, li vaig estalviar que Castelao havia mort a l'exili, justament a Buenos Aires, d'on procedien els avis de Clotilde (o els rebesavis, que, d'edats i generacions de cotorres, no hi entenc gaire). Però les cotorres que s'han adaptat al medi barceloní són molt astutes, no en va han disputat, amb èxit, el terreny urbà a tota mena d'ocells. De manera que, l'endemà, després de fer-me unes quantes moixaines, tornava a la càrrega: “¡Cambio, transformación, progreso, impulso, convicción, actitudes, mentalidades!”

JA DESESPERAVA, i pensava posar-la a dieta absoluta de pipes ben salades (per molt que protestessin els de la Societat Protectora d'Animalons Monàrquics), quan a partir del 3-O va canviar de registre en sentir el discurs del rei als espanyols sobre Catalunya i el deure dels “legítimos poderes del Estado de asegurar el orden constitucional y el normal funcionamiento de las instituciones”. De manera que, ara, la Clotilde només eixorda: “Llibertat presos polítics!”, “Els carrers seran sempre nostres!”, “No a les agressions feixistes!”, “Puigdemont, president!”. I això que encara no s'ha assabentat del refugi de l'Anna Gabriel a Ginebra... Per evitar-me problemes, no la portaré, com cada any, a la inauguració del Mobile, on diuen que acudirà el rei, no sigui que el Supremo me l'acabi plomant...

De set en set

Sara Muñoz

I si ens posem tots a cantar?

Només cal entrar al Facebook i escriure “grupos de música neonazis” per topar amb salvatjades com: “Nuestra fuerza

era la unidad, nuestras banderas dominaban la ciudad, la calle es nuestra” (amb la imatge repetida de l'esvàstica i de Hitler o missatges plasmats com “Immigrante, ayuda a detener el racismo, vuelve a tu país”. I darrere aquesta púrria hi ha, se suposa, un grup musical que tinc la sort de no conèixer. Disculpi el lector la meua malaptesa, però no he sabut trobar cap condemna a aquests miserables ni a altres indesitjables similars. En canvi, sí que estic al cas dels tres

A tots ens resulta més fàcil queixar-nos amb una piulada o amb un article d'opinió

anys i mig de presó que li han caigut al raper Valtònyc per cantar, per exemple, “la Corona ens roba”. La xarxa es va omplir a l'instant de mostres de suport al cantant mallorquí. Ada Colau, Gerardo Pisarello, Albano-Dante Fachín, Pablo Iglesias, Pablo Echenique i Marina Albiol en són alguns exemples, com també van fer el pas organitzacions com Súmate, Barcelona en Comú i Izquierda Unida. El món de la música tampoc no ha emmudit. Han fet costat al raper, via twitter, Els Amics de les Arts, Miquel Abras, Txarango, Cesk Freixas i Gossos, entre altres. Però no n'hi ha prou. I si tot-hom cantés durant un dia les cançons de Valtònyc i en fes difusió? I si desbordem la capacitat de resposta repressiva de l'Estat? Potser alguna cosa comença a canviar. Però sembla que a tots ens resulta més fàcil queixar-nos amb una piulada o amb un article d'opinió escrit cada quinze dies, mentre veiem com la democràcia segueix en caiguda lliure.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

El Suprem evita demanar l'extradició de Gabriel

Llarena limita la detenció de l'exportaveu de la CUP al territori estatal

JxCat i ERC pugnen pel repartiment del govern

Estira-i-arronsa de les dues forces per la comunicació de l'executiu i Ensenyament

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Censura dels presos

VET Ifema retira l'obra 'Presos polítics a l'Espanya contemporània', de l'artista Santiago Sierra, amb retrats de Sánchez, Cuixart i Junqueras **XOC** El PSOE ho avala davant Carmena, Units Podem, Cs, ERC i el PDeCAT **ZEL** La policia ja l'havia examinat

David Portabella
MADRID

Una paret en blanc és l'obra mestra d'Arco 2018. El dia de la inauguració de la Fira Internacional d'Art Contemporani a Madrid, la junta d'Ifema va censurar l'obra *Presos polítics a l'Espanya contemporània*, en què l'artista madrileny Santiago Sierra fa una composició de vint-i-quatre retrats –pixelats, però identificables– de persones empresonades a l'Estat espanyol i entre les quals hi ha Oriol Junqueras, Jordi Sánchez i Jordi Cuixart. Si bé la policia espanyola ja va visitar Arco dilluns per examinar l'obra, va ser ahir quan el president d'Ifema, Clemente González Soler, va forçar la galerista Helga de Alvear a retirar l'obra de Sierra, valorada en 80.000 euros, en el que és el primer cas de censura en 37 edicions d'una cita que ha conviscut amb la polèmica però que mai havia caigut en la prohibició. La censura de l'obra de Sierra sobre els presos va ser aplaudida pel PSOE amb l'argument que "cal intentar rebaixar la tensió" i obviada pel PP –que controla Ifema–, però va rebre el rebuig del director d'Arco i de l'Ajuntament de Madrid de Manuela Carmena, així com de Podem, Ciutadans, ERC i el PDeCAT.

Tant Arco com Sierra són assidus a la polèmica, i més des que en l'edició del 2013 l'artista va col·locar els retrats de Joan Carles I i dels presidents espanyols

des de la Transició cap per avall a l'obra de protesta *Los encargados*. En aquesta edició, però, el procés independentista i els seus presos centren l'obra, amb els titellaires i els presos per la baralla d'Alsasua, i això ha sigut insuportable per a la junta presidida per Clemente González Soler, empresari gallec de l'alumini (grup Alibérico), i integrada per la comunitat de Madrid de Cristina Cifuentes (PP), l'Ajuntament de Madrid, la Cambra de Comerç i la Fundació Obra Social i Mont de Pietat.

Tatxo Benet la compra

En saber que és el primer artista censurat a Arco, Sierra va sincerar-se a Facebook: "Acabem d'assabentar-nos de la censura. La decisió danya seriosament la imatge d'aquesta fira internacional i del mateix Estat espanyol." "Si Espanya no és una dictadura, s'hi assembla bastant", va etzibar l'artista com a colofó. El zel censor, però, va obrir l'apetit comprador d'un particular, que al vespre va pagar els 80.000 euros per aconseguir els 24 retrats pixelats i ocultats al públic. Segons *La Vanguardia*, el comprador és Tatxo Benet, soci de Mediapro.

Si bé la galerista Helga de Alvear estava en alerta des de la visita policial de dilluns –"hi van fer un cop d'ull i van marxar", va relatar–, la censura li va ser dictada per telèfon. "Helga, no puc deixar això", li va dir el president d'Ifema.

L'obra 'Presos polítics a l'Espanya contemporània', de Sierra, abans de ser retirada ahir, a Arco ■ ACN

Les frases

“Si Espanya no és una dictadura se li assembla bastant”

Santiago Sierra
ARTISTA AUTOR DE 'PRESOS POLÍTICS A L'ESpanyA CONTEMPORÀNIA'

“És una estupidesa, però ni el govern ni Ifema volen enrenous i el menys complicat era retirar l'obra”

Helga de Alvear
GALERISTA

I De Alvear, tot i opinar que és una "estupidesa", es doblega al desig del censor perquè no ho veu com una censura i perquè vol estar present a Arco en l'edició del 2019. "Ni el govern ni Ifema volen enrenous, i el menys complicat era retirar l'obra", es resignava la galerista tot destacant les pressions al més

alt nivell. El director d'Arco, Carlos Urroz, sí que es desmarca d'un vet que és una "dolentíssima idea". "Les galeries són espais privats, tenen la llibertat de posar el que vulguin i de treure-ho, i la decisió és d'Helga de Alvear. El president d'Ifema li ha demanat una cosa i Helga hi ha accedit. No sé si és censu-

ra", reblava Urroz. A pesar de confessar que no ha vist l'obra, el secretari d'estat de Cultura, Fernando Benzo, la va desqualificar perquè "conceptualment no estava ben ajustada".

La censura va ser avalada per la junta d'Ifema en una reunió virtual celebrada a la una de la tarda, hores després de retirar l'obra, però va tenir l'oposició de Carmena, que exigia –en va– la reposició de l'obra perquè "defensa la llibertat d'expressió i de creació per sobre de tot". Amb el PP en silenci, la portaveu del PSOE al Congrés, Margarita Robles, va ser la veu discordant i va aplaudir el vet: "Tot el que ajudi a rebaixar la tensió i

a tranquil·litzar l'ambient cal valorar-ho positivament." Des de Ciutadans, Juan Carlos Girauta ho rebutjava: "A Espanya no hi ha presos polítics, però si això és una obra d'art hi cap tot, fins i tot la ficció que Junqueras pugui ser pres polític. Per principi, la prohibició d'obres artístiques no m'agrada." Per Pablo Iglesias (Podem), "no és compatible amb la democràcia que hi hagi temes dels quals no es pugui parlar". I si Joan Tardà (ERC) hi veu una censura pròpia "del règim turc d'Erdogan", Sergi Miquel (PDeCAT) denunciava una "setmana negra per a la llibertat d'expressió a Espanya". ■

L'APUNT Miralls

Toni Dalmau

Mirar-se al mirall per retrobar-se a un mateix és un fet rutinari de cada matí. Som el que apareix reflectit en aquella superfície llisa i polida. El mot *mirall* ve del llatí *miraculum*, és a dir "prodigi" o "fet admirable", però malgrat l'etimologia estimulante i prometedora no hi ha sorpreses. L'espill ens retorna el que som. En paraules de Benet Salellas, l'exili d'Anna Gabriel a Ginebra obre

un nou front polític i judicial per fer de mirall de les vulneracions de drets bàsics que hi ha a l'Estat espanyol. Un espill que s'afegeix al de Puigdemont a Brussel·les. A l'un i a l'altre –com a les sales de miralls dels parcs d'atraccions– es produirà el *miraculum* de poder veure les distorsions d'aquella democràcia espanyola que hauria pogut ser però que ja no és.

a Arco

L'ANÀLISI

Jaume Vidal

La galerista Helga Alvear, ahir a Arco atenent els mitjans després de despenjar l'obra polèmica ■ EFE / FERNANDO VILLAR

Pedigrí polemista

L'herència que ha deixat l'art del segle XX al XXI no és plàstica, és conceptual: la capacitat que té l'art per intervenir en els conflictes humans i prendre posició davant situacions de injustícia. El *Gernika* de Picasso n'és un clar exemple. Però no cal mirar tan lluny i tan amunt. A aquesta mateixa redacció cada dia es reben obres d'artistes de tota mena, de nom i de renom, que expressen el seu crit de solidaritat amb els presos polítics i de ràbia contra la injustícia. L'art com a rebel·lia.

Però, sovint, la denúncia té la rèplica de la censura. Aquí l'art demostra la força del seu missatge. Santiago Sierra (Madrid, 1966) ha fet de la denúncia el seu material creatiu. L'estiu del 2001 va realitzar una intervenció artística al port de Barcelona. Consistia a tancar un grup d'immigrants en una bodega d'un vaixell de càrrega i fer-los navegar arran de costa durant uns dies. El seu objectiu era denunciar la situació dels immigrants i l'acció s'incloua en la programació d'una trienal d'art. Els col·laboradors havien de tenir els papers en regla i se'ls pagava per la seva representació. Finalment, aquest viatge simulat d'immigrants va acabar tres dies abans del que s'havia previst. Ho va decidir l'Institut de Cultura de Barcelona, que era qui coordinava l'acció. La causa: una allau d'immigrants es van presentar al port per aconseguir una plaça,

tot i que molts d'ells no tenien papers. Potser, l'autèntica acció va ser aquesta. Quan la suspensió es va produir, Sierra ja no era a la ciutat, però això no vol dir que sigui dels que s'amaguen. El 2010 el Ministeri de Cultura li va concedir el Premio Nacional de Artes Plásticas, amb un guany econòmic de 30.000 euros. L'artista va rebutjar el guardó i amb una carta adreçada a l'aleshores ministra de Cultura, Ángeles González-Sinde, va dir: "L'art m'ha donat una llibertat a la qual no estic disposat a renunciar." L'artista denunciava en aquesta carta l'Estat per la destrucció de l'estat del benestar, la seva participació en guer-

redid. Ahir, la que és una de les galeristes més influents a tot l'Estat espanyol deia que no es tractava d'un cas de censura i que ella havia accedit a retirar l'obra per les raons que li havien donat: evitar possibles conflictes. Aquesta mena de censura és molt més sagrant que la prohibició directa i explícita, va valer un senzill suggeriment perquè l'obra *Presos políticos en la España contemporánea*, amb els retrats dels *Jordis* i de Junqueras, fos despenjada de la paret.

En el cas de les polèmiques que envolten Arco, a més de la negació de llibertats creatives que aborden tant temàtiques sexuals com polítiques, hi ha un altre factor que cal tenir en compte i que és l'essència de la fira: el mercat de l'art. I l'art és un producte que no té un cost intrínsec. El preu de les obres, a banda de la qualitat, sempre rau en factors extraartístics. Tot i que ahir Helga de Alvear va dir: "Santiago Sierra sempre em fica en embolics i no he guanyat ni un duro amb ell", poc després de retirar la peça, l'obra ja tenia comprador. Tot apuntava a una altra galeria. I és evident que a aquest comprador l'únic procés que li interessava era revalorar l'obra per vendre-la a un preu superior. Finalment la va comprar un particular. La censura en l'art és tan deplorable com absurda. Uns guanyaran bitllets, altres augmentaran la seva cotització i molts més tindran constància d'uns fets que elsensors volien amagar. ■

Sol·licitud d'explicacions a Rajoy

Tot i que la censura de l'obra de Santiago Sierra a Arco es va presentar com una decisió privada, al Congrés a ningú no se li escapa el control que el PP exerceix en la junta d'Ifema, i partits com ERC i el PDeCAT es disposen a exigir una explicació al govern de Mariano Rajoy. En conèixer la censura sense precedents, el diputat del PDeCAT Sergi Miquel va registrar una bateria de tres preguntes perquè l'executiu de Rajoy aportés llum sobre l'afer al Congrés.

"Ha tingut el govern alguna relació amb aquesta decisió?", "¿Considera el govern que l'art ha de ser censurat si

genera polèmica?": son dues de les preguntes que Miquel adreça a La Moncloa. En la tercera, el diputat hi suma la pena de presó a Valtònyc i el segrest del llibre *Fariña* sobre el narcotràfic a Galícia i els lligams amb el PP: "Considera el govern que mesures preses en els últims dies com la retirada de *Fariña*, la pena de presó per al cantant Valtònyc o la retirada d'obres que denuncien els presos polítics a Espanya a la fira Arco limiten la llibertat d'expressió?"

El grup d'ERC, al seu torn, vol exigir a Rajoy que "retiri subvencions o beneficis fiscals a la fundació Arco". ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El diorama i la 'performance' retirats a les exposicions d'Ampostà i Barcelona, el raper Hásel declarant a l'Audiència i les portades d'"El Jueves" censurades ■ ACN / EL PUNT AVUI

La censura de cada dia

DEGOTEIG • Es condemna a la presó o se suspelen concerts de músics i es retiren exposicions d'art, de 'clicks' de Playmobil, llibres o revistes **PRESÓ** • Els grups de rock Negu Gorriak i Soziedad Alkoholika van ser absolts als tribunals però els rapers Hasél i Valtoryc són condemnats **EDICIÓ** Números d'"El Jueves" o un llibre sobre narcotràfic gallec són retirats del mercat

Xavier Miró
BARCELONA

Només cal posar "retiren" i "exposició" al motor de cerca d'Internet i ens apareixerà una llarga llista de mostres artístiques en grans museus o en fires locals que han acabat enterrades de la presència pública per una polèmica amb més o menys ressò.

A Polònia es retira per queixes veïnals una mostra homòfoba d'un partit xenòfob. Per "sexista" es retira un anunci de la festa major de Mataró o els cartells de carnaval de Tàrraga, Reus o Terrassa. O la Junta Electoral ordena treure els laços grocs en solidaritat amb els presos dels carrers de l'Espluga de Francolí durant la campanya. O una antologia de pintura i poesia canàries del segle XX se suspèn a Tenerife per "misògina" perquè exposa obra de quaranta homes i de només tres dones. O una exposició benèfica a Anglaterra de goril·les fets amb fi-

bra de vidre ha de retirar una de les escultures vestida com Fredy Mercury perquè porta una jaqueta els drets d'autor de la qual té una altra organització benèfica.

A Catalunya hi ha casos recents com dues exposicions amb resultat final divers que van afectar l'Ajuntament de Barcelona. L'exposició d'està-

La pell fina patriòtica espanyola o catalana ha forçat la suspensió de diverses mostres

tues del franquisme davant del Born no es va acabar suspentent tot i la polèmica, però sí que es va retirar la *performance* amb carros de compra d'uns estudiants d'art al Fossar de les Moreres. S'havia tocat la fibra patriòtica catalana. Cap a l'altra banda, a Ampostà els organitzadors d'una mostra de *clicks* de Playmobil van retirar per temor de represàlies un diorama que

mostrava una manifestació per la llibertat dels presos polítics.

A l'Estat espanyol, la majoria de problemes amb la justícia els tenen autors amb missatges crítics que han tocat el voraviu i els tabús constitucionals, sentimentals o patriòtics espanyols, sigui la corona, la Guàrdia Civil o el terrorisme. Però el dret a l'honor d'un alcalde o la susceptibilitat patriòtica d'un govern o un grup municipal també han aconseguit allunyar una obra de la llum pública. Hi ha sempre músics reivindicatius, provocatius o protestataris entre els casos més greus que han tingut processos judicials sota l'amenaça de penes de presó, hagin estat finalment confirmades o no. Un dels primers va ser el grup base Negu Gorriak, absolt després d'una llarga batalla jurídica amb l'excoronel de la Guàrdia Civil Enrique Rodríguez Galindo. També el grup base Soziedad Alkoholika va ser absolt en quatre judicis per enaltiment del terrorisme després d'una campanya mediàtica en contra

de la dreta espanyola.

El raper lleidatà Pablo Hasél va ser condemnat al 2014 a dos anys de presó per enaltiment del terrorisme i ha estat novament jutjat al febrer pel mateix càrrec però també per calúnnia i injúries a la corona i institucions de l'Estat. Resta pendent de sentència per uns delictes per als quals demanen dos anys

Alguns artistes com Albert Pla no han acabat als tribunals però han vist concerts suspesos

i nou mesos de presó. També aquest febrer, el Tribunal Suprem ha ratificat la condemna a tres anys i mig de presó per al raper mallorquí Valtoryc per enaltiment del terrorisme, apologia de l'odi ideològic, incitació a la violència i injúries a la corona.

Altres artistes no han acabat als tribunals però han vist concerts suspesos. Com Albert Pla,

per dir a la seva manera que sempre li havia fet fàstic ser espanyol. Pla també va ser víctima de la censura preventiva. La seva discogràfica no volia tenir problemes amb una cançó en què el protagonista s'enamora d'una terrorista. Finalment, la cançó que feia anys que interpretava en directe va ser publicada.

Víctima editorial acaba de ser el periodista Nacho Carretero, el llibre sobre el narcotràfic gallec del qual, *Fariña*, ha estat segrestat comercialment per decisió judicial arran de la denúncia d'un exalcalde a qui es relaciona amb traficants. I ho ha estat repetidament el setmanari satíric *El Jueves*. Al 2007, ja sota propietat de RBA, l'Audiència Nacional ordenava la retirada del número que presentava en portada els prínceps d'Astúries practicant sexe. Al 2014, l'editora retirava una portada que feia referència a l'abdicació de Joan Carles I i diversos dibuixants responien marxant de la històrica capçalera. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Prepotència i art degenerat

CENSURA· L'art té una llarga història d'escàndols provinents de conductes d'intransigència política, des de períodes històrics fins avui **ARCO**· La gran fira madrilenya es veu sacsejada per una polèmica sobre el límit de la llibertat

David Castillo
BARCELONA

La polèmica suscitada entorn de la censura de l'obra de Santiago Sierra sobre els presos polítics o els polítics presos –com cadascú vulgui dir-n'hi, això no és una qüestió semàntica– entra en perspectiva quan va més enllà de la política i dintre de territoris estrictament ètics. Entenc que hi ha d'haver uns criteris de selecció, però l'art i la resposta sovint no han anat plegades.

El primer que m'ha vingut al cap ha estat l'escultura del Moisès de Miquel Àngel que hi ha a la tomba del papa Juli II, a Roma. La hi van encarregar el 1505, però l'artista no la va acabar fins a quaranta anys després, una eternitat per a l'època i d'una manera radicalment diferent al projecte original de la tomba colossal que li van prometre a Miquel Àngel, i que havia d'anar sota la cúpula de Sant Pere després de la mort del papa. Les llegendes i els guionistes de Hollywood van remarcar l'odi en l'expressió del Moisès a causa de l'engany que havia patit el geni. Ningú hauria dit que l'escultura única tindria el renom i els visitants que ha tingut. De casos d'aquests en podríem citar a dojo, però és cert que la polèmica, les censure i, fins i tot, la prohibició i destrucció d'obres d'art formen part de la història moderna. Simbolistes, impressionistes, dadaistes i surrealistes van ser perseguits i les obres dels expressionistes alemanys van patir tota mena de carícies per part dels nacionalsocialistes.

El cas de Sierra és, per tant, un cas poc original al país de la Inquisició. També recorda la polèmica el 2015 al Macba per l'escultura d'Inés Doujak, en què es representava a un pastor alemany que sodomitzava el rei –o exrei– Joan Carles I. L'obra es va fer més famosa que si s'hagués exposat sense traves. Hauria passat sense pena ni glòria perquè, amb franquesa, no és gran cosa. Ens podríem preguntar si les mentes privilegiades d'Arco no aprofiten aquestes vicissituds polítiques per donar un plus a la quantitat d'exposicions on només els badalls i els llumeneres dels crítics d'art són capaços de visitar i argumentar des del llenguatge críptic.

Eugenio Merino davant l'escultura en conserva 'Always Franco', que va sacsejar Arco en l'edició de l'any 2012 ■ EMILIO NARANJO (EFE)

El mural sobre els presos polítics ha estat retirat perquè, segons els organitzadors, “desvia l'atenció del conjunt de la fira”, però el fet de censurar és, en si, més preocupant que el tractament infantil i hegemònic que li donen al públic culte i format políticament que visita l'important esdeveniment madrileny. El 2012, sense ser retirada, un fenomen similar va passar amb l'escultura *Always Franco*, d'Eugenio Merino, que mostrava el dictador momificat i en conserva dins una nevera. En aquella ocasió no em vaig poder treure del cap l'escultura sobre Franco de Joan Brossa o quan els estudiants de la Universitat de Barcelona van col·locar un cigarret en un bust del general. La galerista Helga de Alvear ha accedit a la petició de retirada de l'obra i el director d'Arco em sembla que té un bon mal de cap davant les ingerències del dirigents de la dreta –tot i que la fira

manté un lligam estret amb l'Ajuntament de Madrid, en mans de la immaculada Carmena– o dels que són més papistes que el papa.

A partir d'aquí, tothom hi diu la seva, però la qüestió de fons sobre la llibertat d'expressió queda, novament, eclipsada. Passa realment res perquè l'art denunciï els excessos dels poderosos? Estaran més feliços Junqueras i tota la resta dels retratats al mural pel fet de ser en el circ d'Arco? Ha d'estar una persona com Oriol Junqueras a la presó? Seran preguntes sense resposta que els cofois ministres de Rajoy només podran respondre amb eufemismes mentre el seu prestigi i ètica política se'n van, un cop més, per l'aigüera dels principis morals. El polèmic Santiago Sierra ha posat el dit a la nafra i la seva obra tindrà la repercussió que mereix. És l'Estat tan dèbil per no permetre ni la llibertat creativa d'un artista? ■

XTAC
XARXA DE TEATRES
D'ATENEUS
DE CATALUNYA

AGENDA D'ESPECTACLES

DIVENDRES 23 DE FEBRER

TEATRE 21.00h - *Viure és l'alquímia del ser*
de Josep Palau i Fabra
Patronat de la Catequística
lacate.cat
Ronda del doctor Aroles, 4
Figueres

DISSABTE 24 DE FEBRER

TEATRE 21.00h - *El 30 d'Abril*
de Joan Oliver
Centre Sant Pere Apòstol
www.centresantpere.cat
Carrer Sant Pere Més Alt, 25
Barcelona

MÚSICA 20.30h - *Concert de Pavva*
Presentació del disc "Creatures"
El Casino de Calaf
www.casinodecalaf.cat
Avinguda de la Pau, 30
Calaf

DIUMENGE 25 DE FEBRER

TEATRE 18.30h - *Barbes de balena o de què estan fetes les cotilles*
Societat Coral Obrera la Glòria Sentmenat
www.elcorosentmenat.org
Passatge Arselm Clavé 46-48
Sentmenat

TEATRE 18.30h - *Puig i Cadafalch, un croquis*
Federació d'Ateneus de Catalunya i Teatre Obligatori
Centre Moral d'Arenys de Munt
www.centremoral.wixsite.com
Rambla Francesc Macià, 57
Arenys de Munt

MÚSICA 18.00h - *Il Giardino del piacere*
Centre Catòlic de Sants
www.ccsants.cat
Carrer Antoni de Capmany, 72-76
Barcelona

TEATRE 19.00h - *Vuit dones*
de Robert Thomas
Germantot de Sant Isidre i Santa Lúcia
salasantallucia.tictactique.com
Raval de Robuster, 34
Reus

**PUIG I CADAFALCH,
UN CROQUIS**
25 de febrer a les 18.30h
Centre Moral d'Arenys de Munt

**MÉS ESPECTACLES I
VENDA D'ENTRADES:**
www.xtac.ateneus.cat

Federació d'Ateneus
de Catalunya

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Opina, però que no ofengui

DEL DRET • La Constitució espanyola proclama el dret a la llibertat de creació artística i desterra la pràctica de la censura prèvia **DEL REVÉS** • Els experts alerten d'un increment de la vigilància dels estaments del poder sobre els creadors

Jordi Panyella
BARCELONA

Diu la Constitució espanyola en el seu article 20 que la creació artística no té cap mena de límit, sempre que no s'atempti contra el dret a l'honor, la intimitat, la imatge pròpia o la protecció de joves i infants, i diu també que només per ordre judicial es pot procedir al segrest de publicacions, gravacions o altres maneres de difondre informació, com ara una obra d'art. En el cas de la fira d'art de Madrid, no ha fet falta que intervingués cap jutge per deixar en blanc les parets d'on penjava l'obra de Santiago Sierra, ni tampoc ha fet falta que es vulnerés la Constitució en aquell punt on es proclama que la censura està prohibida. Molt més simple, ha funcionat de manera implacable i precisa un mecanisme de regulació de la creació artística que els experts alerten que està a l'alça com a mecanisme de defensa d'artistes i creadors en general, l'autocensura.

"Avui hi ha molta autocensura perquè s'ha accentuat la vigilància i ha baixat el llindar de tolerància sobre el fet creatiu." Així ho explica l'advocada Marta Insua, presidenta de la secció de drets de la propietat intel·lectual i dret d'imatge del Col·legi d'Advocats de Barcelona. En els últims temps comença a esquarterar-se de manera notòria una tendència que fins ara havia estat majoritària en els tribunals espanyols, que "sempre havien apostat per la defensa de la llibertat d'expressió", subratlla el també advocat i expert en la matèria Jordi Bacaria.

No és una qüestió exclusiva dels jutges, sinó que és una estratègia

La paret en blanc d'on es va despenjar l'obra 'Presos polítics a Espanya' que s'exposava a la fira Arco ■ ACN

de diversos estaments del poder que han reaccionant recorrent a la via penal en resposta a episodis creatius, sempre vinculats a l'actualitat política, que no són del seu gust i que consideren que se situen fora de la llei. El delictes d'incitació a l'odi, per exemple, o d'injúries, ha saltat al primer pla de la informació amb denúncies a humoristes, actors i músics.

En el cas del muntatge de la fira Arco no hi ha, de moment, cap derivada judicial, perquè ningú ha emprès cap acció legal contra el seu creador; per tant, la por d'una represàlia política i potser també judicial és el que explica la reacció.

"És evident que tens tot el dret a crear, i sense limitacions de cap tipus, però avui la realitat és una altra", adverteix Insua, que insisteix que en el món de l'art i la creació "ara està tot molt complicat". En l'opinió d'aquesta lletrada, una mostra evident d'aquest retrocés en la tolerància per la llibertat d'expressió en termes generals ha estat la persecució que han patit algunes persones pel fet de lluir un llaç groc per demanar la llibertat dels presos polítics.

Per la seva part, Bacaria sosté que el debat suscitat per l'obra que s'ha despenjat de les parets d'Arco, més enllà de la llibertat de creació,

El creador anònim

Un jove andalús és una de les últimes víctimes de la repressió sobre la llibertat de creació i d'expressió. Haurà de pagar 480 euros per haver modificat una imatge d'un sant crist canviant la cara i posant-hi la seva, i penjant la foto a Instagram. S'ha considerat una ofensa al sentiment religiós.

entra també dins el terreny de la llibertat d'expressió i d'opinió, que ha de ser respectada. "Es pot opinar que a Espanya hi ha presos polítics, com diu el títol d'aquesta obra?", es pregunta Bacaria, que es respon a si mateix que cap llei impedeix a una persona opinar sobre aquesta circumstància, però que és evident que és "una opinió que el sistema no suporta". Aquest lletrat recorda que opinar a vegades pot ofendre una tercera persona, perquè es poden difondre opinions "agres o de mal gust", però l'evidència és que "el mal gust no és delictes, ni la crítica desagradable, sempre que no hi hagi vexació". ■

Nova Medley 125 iGET
BYE-BYE
MONOTONY

 PIAGGIO®

PAYA

Batista i Roca, 21 · Mataró
937 415 930
www.motospaya.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La condemna al raper engega una gran roda de solidaritat

■ “Animo la gent a no defallir i a continuar lluitant”, diu Valtònc durant una reunió de suport al seu cas a Mallorca ■ Festivals i sales de concerts anuncien que programaran actuacions del jove

Redacció
BARCELONA

Onada de solidaritat amb el jove raper mallorquí Josep Miquel Arenas Beltran, Valtònc, condemnat a tres anys i mig de presó pel Tribunal Suprem aquest dimarts per injúries a la corona espanyola. Nombroses personalitats polítiques i culturals van expressar ahir el seu suport al raper de sa Pobla i van condemnar fermament la sentència, astorats la majoria perquè al segle XXI es pugui fer ingressar algú a presó per una cançó. Les xarxes socials van bullir d'indignació també durant tot el dia per l'afer.

Valtònc va rebre mostres de suport també dels seus veïns de sa Pobla durant tot el dia. Al vespre, en una reunió celebrada a Palma i convocada pel grup de suport al raper, s'hi van reunir més de cent persones.

Concentracions

En acabat es van anunciar fer concentracions de suport en diferents localitats mallorquines i també convocar una gran manifestació a Palma per al 17 de març. Durant la reunió Valtònc va animar la gent a no defallir i a continuar lluitant quan ell ingressi a

Valtònc, en el videoclip de la cançó objecte de condemna i que canta en català ■ YOUTUBE

presó d'aquí a tres setmanes. “A vegades, les coses es posaran difícils però hem vengut aquí per rompre les regles”, va afirmar el jove cantant.

“Per primera vegada un músic, en democràcia, entrarà a la presó i és ara quan hem de reclamar el nostre dret a la llibertat d'expressió, així com reivindicar la nostrallengua, que també és motiu pel qual em condemnen. Ja que també em jutgen per ser comunista, indepen-

dentista i d'esquerres”, hi va afegir Valtònc.

Concerts

Una de les mostres de solidaritat més destacades va arribar de part de diferents festivals i sales de concerts catalans que, a la tarda, van anunciar que inclourien Valtònc en les seves programacions com a protesta per la condemna a l'artista. “Veient la situació de vulneració flagrant del dret a la llibertat

d'expressió i el retrocés democràtic de l'Estat, posant a la presó un cantant per les seves lletres, els festivals i sales de concerts de Catalunya volem solidaritzar-nos amb Valtònc i per això l'inclourem a les nostres programacions”, van afirmar en una nota.

Les entitats que signen el comunicat són Acampada Jove, BarnaSants, Black Music Festival, Canet Rock, Ciutat Flamenca, Clownia, Cruïlla, Curtcircuit, Festival de Cajón,

Festival de Música de Cadaqués, Festival Emergent, Festival Esperanza, Festival Internacional de Jazz de Barcelona, Girona a Cappella, Guitar BCN, Lets Festival, Mercat de Música Viva de Vic, MinipopMúsiques Tranquil·les, Primavera Sound, Room Festival, Strenes, Suite Festival, Telecomgresca, Vida Festival, Acústica Figueres, Festivals de Sons i Vi de Catalunya i Asacc (Associació de Sales de Concerts de Cata-

lunya.

El també raper Pau Llonch (At Versaris) va anunciar una altra iniciativa de solidaritat amb Valtònc, que també va obtenir de seguida nombrosos suports. Es tracta d'organitzar un concert en què desenes d'artistes cantin plegats el rap que ha suposat la condemna al jove cantant mallorquí. “Volem reiterar el delicte. Aveure si ara ens condemnen a tots plegats”, va dir.

Mostres de suport

Entre les declaracions contràries a la sentència, destaquen les del president del Parlament, Roger Torrent, que va afirmar a Badalona que el problema a Catalunya no és la llengua, “sinó la llibertat d'expressió”. L'exdiputada de la CUP Anna Gabriel, refugiada a Ginebra, va solidaritzar-se també amb el raper. El líder de Podem, Pablo Iglesias, per la seva banda, va dir que trobava una “vergonya que, mentre gent com el senyor Camps es passegen amb cotxe oficial per València, n'hi hagi d'altra que hagi d'entrar a presó per una cançó”. La CUP-Capgirem Barcelona va condemnar també els fets, mentre que el grup de Barcelona en Comú a l'Ajuntament de Barcelona va anunciar que portarà el tema al ple de divendres vinent, en què es debatrà una moció a favor del dret a la llibertat d'expressió. El grup d'Ada Colau va animar altres ajuntaments a aprovar mocions similars. Finalment, l'esposa de Jordi Sánchez (JxCat) va posar en relleu, durant un acte a Barcelona, que la repressió no afecta només l'independentisme. ■

sofà llit

109004-11814630

sofàs i butaques 20% fins 3 de març

cal rei només a les botigues GIRONA - FIGUERES

CONFERÈNCIA

Cicle: DONES ACTIVES A LA CATALUNYA BARROCA

DONES I TREBALL, DINS I FORA DE L'ESPAI DOMÈSTIC

A càrrec del Dr. Josep Capdeferro i Pla
Presenta: Dra. Gemma Geis i Carreras

Dia: Dijous, 22 de febrer del 2018
Hora: 7 de la tarda
Lloc: Aula Magna, Casa de Cultura de Girona

Plaça del Vi 2 - 17004 Girona Tel. 972 20 19 69
www.lesvoltes.cat @LesVoltes

FUNDACIÓ LLIBRERIA LES VOLTES

50 anys lluitant per la cultura catalana

LLIBRERIA
LES VOLTES

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'exportaveu de la CUP Anna Gabriel, en una imatge de l'entrevista que va concedir a 'Le Temps', en què va anunciar que no aniria al Suprem ■ ARXIU

El Suprem evita pugnar ara per a l'extradició de Gabriel

■ El magistrat Llarena limita la detenció de l'exportaveu de la CUP a l'Estat espanyol ■ L'autoritat helvètica reitera que no veu possible lliurar-la a la justícia perquè entén que és una causa política

Montse Oliva
MADRID

Pablo Llarena ha aplicat amb Anna Gabriel la mateixa estratègia que amb Carles Puigdemont, limitar l'ordre de detenció al territori estatal. D'aquesta manera s'evitarà un previsible enfrontament amb el govern de Suïssa, on es troba l'exportaveu de la CUP, atès que des de l'executiu helvètic ja s'ha avançat que veuen complicat acceptar la seva extradició perquè no es contempla quan es considera una causa per motivacions polítiques, exceptuant les que hi hagi violència. Davant un eventual cop de porta de les autoritats helvètiques, doncs, el jutge del Tribunal Suprem que instrueix la causa contra els artífexs del procés ha optat per una fórmula que només impedeix a Gabriel el retorn a Catalunya si vol evitar la seva detenció.

A les 9.30 del matí estava prevista la compareixença de la dirigent política a la seu del Suprem. Era la

segona citació que es cursava després que el passat dia 14 el seu advocat, Benet Salles, demanés un ajornament. Després d'aixecar acta de l'absència de la investigada, el ministeri fiscal va sol·licitar que es dictés un acte de presó i una ordre internacional de detenció, per impedir "que continuï en situació de fuga" i, per després procedir a una posterior petició d'extradició. L'advocat de l'Estat també es va adherir a la petició de l'acusació pública, mentre que la popular, exercida pels ultradretans de VOX, pressionava perquè la petició d'extradició és fes efectiva de forma immediata.

"Cap dificultat"

Davant d'aquestes sol·licituds, el ministre de Justícia, Rafael Catalá, assegurava que si finalment el jutge les feia efectives, no hi veia "cap dificultat" perquè es consumés l'extradició. "No se m'acut què podria passar perquè les autoritats suïsses no la concedissin", reblava a mig matí als

Les frases

"Jo no hauria elegit mai viure a Suïssa, però hi ha una situació absolutament forçada"

Anna Gabriel
EXPORTAVEU DE LA CUP

"El que és decisiu aquí és que es tracta a primera vista de delictes polítics, que estan exclosos"

Folco Galli
PORTAVEU DE JUSTÍCIA DE SUÏSSA

"Si el jutge emet l'ordre internacional, no cal preveure cap dificultat per a l'extradició"

Rafael Catalá
MINISTRE DE JUSTÍCIA

"Els delictes no existeixen, és persecució política"

L'exdiputada de la CUP Anna Gabriel va anunciar ahir que contestaran la demanda d'extradició, si aquesta arriba, perquè l'objectiu de la seva estada a Ginebra és "posar un mirall" davant la judicatura i l'executiu d'Espanya i evidenciar, va dir, "que se'ns persegueix per una actuació política". Gabriel es va mostrar convençuda, un cop més, que des dels mitjans de comunicació espanyols i altres apa-

rells de l'Estat "es treballa perquè apareguem culpables". La denúncia del que consideren que és una vulneració dels drets civils i polítics bàsics va portar la formació a establir dues estratègies "compartides i desdoblades" que, segons va explicar ahir l'exdiputada a TV3, es van decidir quan no se sabia si una d'elles, en aquest cas Mireia Boya, podria sortir en llibertat després de declarar al Su-

preu, per la qual cosa es va optar per tenir una veu a la comunitat internacional en cas de presó preventiva. És per això que Gabriel explica que "no és una lluita personal sinó col·lectiva", per la qual cosa "cal seguir reivindicant que tots els presos, exiliats i imputats independentistes quedin en llibertat", va indicar. "Els delictes que ens atribueixen no existeixen, no hem provocat violència", diu.

passadissos del Congrés. El membre de l'executiu espanyol semblava que no tenia en compte els avisos llançats des de Suïssa pel por-

taveu del departament de Justícia, Folco Galli, que indicava, en declaracions a Efe, que aquest país exclou del conveni d'extradicions

les causes polítiques, fins i tot encara que els alguns dels delictes estiguessin reconeguts al Codi Penal suís. I el portaveu entenia que, a

priori, aquesta era la situació de Gabriel. De fet, va recordar que l'extradició només és viable en el cas de genocidi, crims contra la humanitat, de guerra o delictes greus que incloguin ostatges. I, en aquest cas, Galli advertia que els actes que s'imputen a la dirigent de la CUP no s'ajustarien a cap d'aquests preceptes. Tot i així, remarcava que si es rep la petició, s'analitzarà a fons abans de prendre una decisió.

Conflicte polític

Llarena, doncs, no s'ha pronunciat expressament sobre les peticions de les diferents parts, i de moment circumscriu la detenció només a l'Estat espanyol, evitant així una pugna entre governs pel fet que, com que Suïssa no pertany a la UE, l'executiu de Mariano Rajoy estaria obligat a recórrer a la petició d'extradició. Això generaria un important conflicte polític i judicial –a banda del ressò internacional que l'acompanyaria– si es confirmés la negativa avançada ahir per Ginebra. Si bé pot activar-ho en qualsevol moment, el magistrat ahir semblava que havia optat per la mateixa via que va utilitzar amb Puigdemont quan, després de constatar que es podria obtenir un revés de la justícia belga, el 5 de desembre passat, va revocar l'euroordre –dictada un mes abans per la magistrada de l'Audiència Nacional, Carmen Lamela– per evitar que es condicionés el lliurament al Tribunal Suprem dels exiliats a Brussel·les a una retallada dels delictes pels quals se'ls persegueix. De fet, Puigdemont i els quatre consellers substituïts per la via del 155 ja havien comparegut davant la justícia belga, que s'havia donat de termini fins al 14 de desembre per fer pública la seva decisió sobre el futur dels cinc independentistes catalans.

En tot cas, el fet que la detenció a l'Estat es mantingui vigent va provocar que, el gener passat, es produís un altre fort desplegament policial davant l'eventualitat que Puigdemont decidís presentar-se al Parlament per defensar la seva candidatura a la presidència de la Generalitat en un ple d'investidura que finalment va quedar ajornat. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Junqueras reclama la causa contra Trapero al Suprem

Denuncia la indefensió dels encausats pel “puzle” de sis processos ■ El fiscal de l'Audiencia Nacional, per contra, sol·licita la imputació del director dels Mossos, Pere Soler, i de l'exsecretari d'Interior

Mayte Piulachs
BARCELONA

El vicepresident Oriol Junqueras reclama al jutge del Tribunal Suprem, que el manté en presó provisional des del 4 de novembre passat, que agafi les regnes del procés penal contra els independentistes catalans, i en concret que assumeixi la causa que té l'Audiencia Nacional contra el major dels Mossos, Josep Lluís Trapero, i que la fiscalia pretén ampliar a la cúpula política de la policia catalana.

En un escrit, ben esmolat i presentat ahir, l'advocat de Junqueras, el penalista Andreu Van den Eynde, denuncia la “vulneració de drets fonamentals” de tots els encausats ja que hi ha “un puzle amb sis processos” judicials i policials contra els líders polítics de Catalunya, i assegura que tot apunta “a una construcció penal *ad hoc*, proscriu en el sistema penal” espanyol. En concret,

Agents de la policia espanyola van rodejar la seu de la CUP a Barcelona, el 20-S ■ A. SALAMÉ

detalla que el procés va iniciar-lo el titular del jutjat d'instrucció 13 de Barcelona, el febrer de 2016, en una causa, en què “el jutge ara té problemes per informar als imputats què se'ls atribueix”. El segon procés és realitzat, indica, per

la “sèptima comandància de la Guàrdia Civil”, que cita testimonis tot i el procés judicial en marxa i amb permís del jutge. A més, realitzen uns informes “amb prosa digna d'un cronista polític, més que d'un investigador i

servidor públic”, segons Van den Eynde, que serveixen a tots els tribunals, i alhora la Guàrdia Civil és presentada com a “víctima”, el 20 de setembre.

El tercer procés obert, fins la setmana passada, era el TSJC, el tribunal na-

La jutgessa arxiva el setge policial a la CUP

La titular del jutjat d'instrucció 9 de Barcelona, la magistrada Sílvia López Mejía, ha arxivat la denúncia de la CUP pel setge d'agents de la policia espanyola a la seu del partit, on van estar més de set hores, el 20 de setembre passat. La jutgessa afirma que els “agents es van limitar a confiscar material propagandístic en compliment de l'ordre de la fiscalia” per aturar l'1-O, tot i no tenir ordre judicial. Els advocats de la CUP presentaran recurs a l'Audiència per vulneració de drets.

ta distorsió, segons l'advocat, és que “es va interrogar de fets el conseller Forn al Suprem per imputar Trapero” en un altre tribunal.

Per contra, el tinent fiscal de l'Audiencia Nacional Miguel Ángel Carballo va sol·licitar ahir a la magistrada de l'Audiencia Nacional Carmen Lamela la imputació del llavors director dels Mossos, Pere Soler, i de l'ex-secretari general d'Interior, Cèsar Puig, pel delictes de sedició per haver permès el referèndum. “No consta que cap d'ells portés a terme cap actuació per evitar el referèndum, sinó més aviat al contrari”, assegura el fiscal, en un escrit de 30 planes, segons Efe. El fiscal enumera fins a 22 actes d'inacció policial.

Rovira, “arrelada”

D'altra banda, el jutge del Suprem va entregar ahir la interlocutòria en la qual raona la imposició d'una fiança de 60.000 euros, a pagar en els propers deu dies, a la líder d'ERC Marta Rovira, de la qual assegura que tot i el seu lideratge en “la secessió de Catalunya”, té arrelament familiar (com els quatre presos polítics), i no desenvolupa si pot reiterar el delictes. De l'expresident Artur Mas, Llàrensa afirma que no li imposa cap mesura perquè ara no té cap càrrec de responsabilitat. ■

Barcelona, amb les famílies dels presos polítics

Colau va presidir un acte institucional d'homenatge marcat per l'absència del PSC

Francesc Espiga
BARCELONA

Amb els ulls visiblement vidriosos quan els parlaments van tocar qüestions més emocionals –les llargues distàncies a recórrer cada cap de setmana per a una visita de tot just quaranta minuts, com ho viuen els fills...– l'alcaldessa de Barcelona, Ada Colau, va presidir ahir al migdia

una rebuda institucional a les dones d'Oriol Junqueras, Joaquim Forn, Jordi Sánchez i Jordi Cuixart. Va ser un acte auster, gens ampul·lós, però ple de contingut, en què tota la força va estar en la paraula i que va tenir la complicitat de partits –BComú, PDeCAT, ERC i la CUP–, sindicats, entitats i associacions de la judicatura de tall progressista.

Sota l'auspici de les pintures de la sala de Cròniques del consistori barcelonès, Colau va encetar la seva intervenció emfatitzant que el sentit de l'ho-

Ada Colau amb les dones de Forn, Sánchez i Cuixart i la resta d'assistents a l'acte ■ O. DURAN

menatge no era ideològic ni de partit. “Podem no compartir les mateixes idees, però quan es vulneren els drets fonamentals d'unes persones, s'estan vulnerant els de tots”, va remarcar. En la línia de la declaració aprovada per l'Ajuntament la setmana

passada, l'alcaldessa va reclamar la llibertat dels empresonats però, alhora, va demanar que mentre aquesta no es produeixi siguin traslladats a centres penitenciaris catalans. “Només des de la crueltat i l'ànim de revenja es pot entendre que se sotmeti les

famílies a fer milers de quilòmetres per poder visitar-los. És un doble càstig inacceptable”, va destacar l'alcaldessa. Sobre això, Txell Bonet, esposa de Jordi Cuixart, va fer una reflexió colpidora: “El meu fill –que tot just té deu mesos– ja ha hagut de fer 24.000 quilò-

metres per veure al seu pare.” El seu testimoni va anar acompanyat del de la companya de Sánchez, Susanna Barreda, que va apel·lar a seguir pel camí “de la denúncia” per posar fre a la deriva autoritària de l'Estat, exemplificada, també, en casos com el del raper Valtonyc.

Per la seva banda, la dona de Quim Forn, Laura Masvidal, va ser la primera a criticar explícitament la no presència del PSC. “No entenc la seva posició atesa la seva trajectòria de defensa de la democràcia”, va expressar. Una desaprovació que es va fer patent en parlaments posteriors, com el del tinent d'alcaldia, Jaume Asens, i que és il·lustrativa del malestar creixent que també hi ha en formacions com el PDeCAT i ERC sobre l'actitud dels socialistes barcelonins respecte de la situació dels presos. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

JxCat i ERC pugnen pel repartiment del govern

■ Els dos futurs socis a la Generalitat mantenen un estira-i-arronsa per Ensenyament i l'àmbit de comunicació ■ Els republicans reclamen el portaveu i Cultura ■ Interior també és en les converses

Odei A.-Etxearte
BARCELONA

JxCat i ERC pugnen per la plasmació del control sobre el govern que exerciria Carles Puigdemont des de Brussel·les i per la configuració competencial de la Generalitat. Les dues formacions mantenen un estira-i-arronsa pel repartiment d'alguns departaments clau, com ara els d'Ensenyament i Interior, o les competències sobre la comunicació del govern adscrites a la conselleria de Presidència, segons fonts coneixedores de les converses. D'acord amb aquestes fonts, ERC pretén dirigir el Departament d'Ensenyament i mantenir el de Salut, que en l'anterior mandat capitanejava Antoni Comín. Però JxCat no accepta que els republicans gestionin les dues conselleries més paradigmàtiques dels serveis públics i amb major dotació pressupostària. Consideren que han de quedar repartides entre les dues formacions.

ERC, que mantindria la vicepresidència i la conselleria cabdal d'Economia, també aspira que el portaveu del govern sigui republicà, a diferència del que passava en l'anterior mandat. Les converses parteixen de la base preacorda-

Elsa Artadi, Albert Batet i Josep Rull, el 30 de gener passat al Parlament ■ JUANMA RAMOS

da segons la qual els dos futurs socis es dividirien l'estructura al 50%, tant pel que fa als departaments com als pressupostos corresponents, amb la idea d'aglutinar competències i suprimir una de les conselleries actuals per aconseguir l'equilibri numèric.

Una altra de les competències cabdals del Departament de la Presidència és la comunicació del govern, que, segons algunes fonts, ERC també reclama. De la mateixa manera

que els alts càrrecs de la CCMA, les dues formacions van pactar dividir-se l'àmbit comunicatiu en l'anterior mandat. Un repartiment que ara estaria en qüestió.

El Departament d'Interior, en mans dels exconvergens en la legislatura passada, també està present en les converses. Des de JxCat estarien disposats que fos ERC qui el gestionés, en un context en què també els republicans haurien plantejat la possi-

El PP no pot canviar la immersió

El govern espanyol del PP no pot canviar el model d'immersió lingüística. Així ho va admetre ahir el mateix ministre d'Educació, Íñigo Méndez de Vigo, al Congrés, on va assegurar: "El govern ni ningú pot modificar el model educatiu d'una comunitat ni amb l'article 155 ni sense", sostenia Méndez de Vigo, en el que aparentment sembla una contradicció amb la voluntat

de l'executiu estatal d'incloure una casella en la preinscripció escolar perquè els pares puguin triar la llengua vehicular en l'ensenyament. Els de Mariano Rajoy reconeixen ara les dificultats de les seves pretensions. "Els models educatius estan a les lleis", insistia el ministre citant la Lomqe i la llei catalana d'educació del 2009, "que està plenament vigent".

bilat d'assumir la gestió de la conselleria de Cultura.

En aquest imbricat context per la distribució del govern, i amb la base del preacord que Puigdemont lideraria una estructura governamental a l'exili no vinculada formalment a l'autonòmica però que mantindria el control sobre la convocatòria electoral a través d'un president de la Generalitat de JxCat afí, com ho seria Jordi Sánchez, els republicans van llançar un advertiment que va avançar Catalunya Ràdio però que no s'ha verbalitzat en la negociació, segons diverses fonts consultades. D'acord amb aquest avís, si Puigdemont manté la potestat de decidir la convocatòria d'eleccions o la designació nominal dels consellers (un poder que no seria formalment autonòmic ni executiu en el marc estatutari, atès que en els dos casos correspon al president de la Generalitat), reclamaran aquesta presidència per a Junqueras. ERC, però, no ha posat formalment sobre la taula aquesta proposta, tampoc en la reunió que van mantenir ahir, de manera que no ha estat abordada i va causar sorpresa a JxCat. De fet, esmenaria el moll de l'os del preacord.

D'altra banda, el parlament federal de Bèlgica va rebutjar ahir la proposta d'un grup de diputats flamencs de l'N-VA perquè Puigdemont exposés dimarts la situació de Catalunya en una de les sales de la cambra. Segons l'ACN, la conferència de presidents, que és un dels principals òrgans parlamentaris, va rebutjar la petició. ■

Els CDR 'converteixen' el Maresme en República

Teresa Márquez
PINEDA DE MAR

Acció conjunta i de càrrega simbòlica però efímera la que van fer la matinada de dimecres els diferents Comitès de Defensa de la República (CDR) del Maresme. Fins a una quinzena de municipis es van llevar amb un rètol sota el

nom de la població on es podia llegir "Municipi de la República catalana". Van ser col·locats a les entrades i sortides i alguns amb una clara intencionalitat, com ara en el cas de Pineda, on es va situar a tocar de la comissaria de la Guàrdia Civil de Calella. "Hem volgut materialitzar el sentiment predominant

dels nostres pobles", van informar fonts del CDR del Maresme, que hi van afegir: "Som República i els ciutadans i ciutadanes de Catalunya que vam votar l'1-O exigim la implementació de la declaració del 27-O, sense més dilacions." L'activitat dels CDR del Maresme s'ha incrementat amb el doble

objectiu de fer més visibles les seves demandes i anar ampliant la base social. A banda de les trobades setmanals per reclamar l'alliberament dels presos polítics amb la penjada de llargs grocs, diumenge passat es va fer una manifestació en què van participar els CDR de Pineda i Calella, conjuntament amb l'ANC i Òmnium, que va aplegar unes vuit-centes persones. El recorregut va començar a la plaça Espanya de Pineda i va acabar a la plaça de la República del barri del Poblenou, a tocar de Calella. ■

El rètol de Pineda de Mar amb el cartell de "Municipi de la República catalana" dimecres a la matinada ■ T.M.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Adriana Ribas** coordinadora d'Amnistia Internacional Catalunya

“La prudència no implica que els Jordis no ens preocupin”

ANÀLISI • “Veiem desproporcionats els càrrecs de sedició i rebel·lió a Sànchez i Cuixart. Han de sortir de presó” **TEMPS** • “S'entén que la proximitat et fa viure-ho amb urgència, però és una fase molt inicial del procediment per parlar de presos de consciència”**Sònia Pau**
BARCELONA

Amnistia Internacional (AI) acaba de publicar l'informe *La situació dels drets humans al món 2017*, en què alerta d'una societat engegada per l'odi i la por. El capítol destinat a l'Estat comença denunciant la restricció “desproporcionada” del dret a la llibertat d'expressió i reunió dels partidaris del sobiranisme a Catalunya. AI ja va demanar a l'octubre la llibertat de Jordi Sànchez i Jordi Cuixart. El fet de no considerar-los encara “presos de consciència” ha provocat crítiques a l'organisme internacional. La coordinadora a Catalunya, Adriana Ribas, s'explica.

L'informe global d'Amnistia Internacional analitza els drets humans en 159 països l'any passat. Una de les grans preocupacions és l'odi...

La retòrica de l'odi del 2016 es va convertir en polítiques el 2017. Són polítiques de governs contra col·lectius específics, com ara els refugiats. Els Estats Units són el model: estigmatitza grups sencers de persones, els fa culpables de tots els mals i els aplica vulneracions de drets humans. Per això l'informe d'AI s'ha presentat per primer cop a Washington, i no a Londres: volem visualitzar que ha estat un any molt cru en l'àmbit de drets humans als Estats Units que pot generar un efecte dominó a altres països. L'estil Trump no pot marcar una era global. Hem de posar fi a l'era Trump.

Però sorgeixen respostes com la Marxa de Dones.

L'esperança és que sorgeix un moviment global transversal, en el qual hi ha la Marxa de Dones dels EUA, que fa pensar que som capaços de capgirar-ho. El repte per al 2018 és fer que els governs escoltin la gent en aquest repunt de l'activisme. Ens hem adonat que els drets humans són massa importants per deixar-los en mans d'alguns governs que estan fallant.

Tot i que no és fàcil queixar-se o protestar.

Ens preocupa que no puguem donar per fet que ens podem queixar. Els drets a la llibertat d'expressió i reunió pacífica reben atacs, perquè volen silenciar les persones, els mitjans –amb les *fake*

news per criminalitzar la premsa–, atacs a periodistes i ONG a Turquia i a Hongria. Malgrat tot, la gent ha recuperat la consciència de la necessitat de reivindicar els drets.

Drets també com ara l'accés a un habitatge digne...

Les protestes pels desnonaments, les trobem tant a Nigèria com a Espanya, on la crisi de l'habitatge es perpetua i les autoritats no fan res per canviar-ho.

Hi ha esperança? N'hi ha quan l'Estat aplica la “lleï mordassa”?

L'esperança és la mobilització. La ciutadania havia deixat que els líders mundials decidissin i hem vist que ignoraven drets fonamentals. A Espanya aixe-

car la veu és perillós. Ens preocupa que s'apliquin multes a activistes, a periodistes... La impossibilitat de gravar imatges d'actuacions policials complica als activistes la feina d'anàlisi i limita la rendició de comptes del mal ús de la força.

El capítol de l'informe dedicat a l'Estat comença així: “Es va restringir desproporcionadament el dret a la llibertat d'expressió i reunió pacífica de persones que donaven suport a la independència catalana [...]”

Al setembre ja ens vam començar a preocupar en el context del referèndum i vam advertir que es vulnerava la llibertat d'expressió quan es prohibien

actes a Madrid, Vitòria, Castelldefels... L'1 d'octubre Amnistia va tenir observadors i es va documentar ús desproporcionat i excessiu de la força per part de la policia espanyola i la Guàrdia Civil a Aiguaviva, al Ramon Llull i a l'escola Mediterrània.

El 16 d'octubre una jutgessa de l'Audiència Nacional va ordenar presó provisional per a Jordi Cuixart i Jordi Sànchez. Encara hi són. Com Oriol Junqueras i Quim Forn.

El dret internacional és molt clar en el cas de societat civil i no tant en el cas d'autoritats públiques. Amnistia entén que Jordi Sànchez i Jordi Cuixart tenien dret a convocar a manifestar-se pacifi-

La llibertat d'expressió

Dimarts a primera hora de la tarda arriba a la seu d'Amnistia a Catalunya la notícia que el Tribunal Suprem espanyol ratifica la condemna de tres anys i mig de presó contra el raper mallorquí Valtòrryc. El declara culpable d'enaltiment del terrorisme i injúries a la corona espanyola. Adriana Ribas ho comenta amb cara seriosa amb l'equip. Els preocupa, un cop més, el dret a la llibertat d'expressió. Ribas és politòloga i des del 2012 coordina AI a Catalunya. Abans havia estat responsable d'activisme i educació en drets humans.

■ JUANMA RAMOS

L'estil Trump no pot marcar una era global. Hem de posar fi a l'era Trump

cament davant de la seu d'Economia. Per tant, considerem que els càrrecs de sedició i rebel·lió són desproporcionats i que no pertoca la presó preventiva. Han de sortir de la presó, perquè és una injustícia, i s'han de retirar els càrrecs. De fet, ja ho vam començar a demanar el 18 d'octubre.

I Junqueras i Forn?

Amnistia entén que els consellers van anar en contra de la resolució del TC que prohibia la celebració del referèndum i hi pot haver un procediment judicial legítim. Això no vol dir que no ens en preocupem: la presó preventiva ha de ser l'últim recurs i s'ha de revisar, i en fem seguiment perquè sigui un judici just. També diem que l'element de violència que requereix el delictes de rebel·lió no ens consta que hi sigui.

Se'ls acusa de ser molt tebis en la seva posició respecte als Jordis, Cuixart i Sànchez.

Entenem que la proximitat et fa viure-ho amb urgència, però és una fase molt inicial del procediment. Els delictes no estan qualificats, els càrrecs són provisionals... Hi ha un treball intern i invisible d'anàlisi de documen-

tació i procediment... Per garantir la imparcialitat en el grup de treball hi ha persones expertes de fora de Catalunya i d'Espanya. La gent ens transmet una urgència i la nostra organització no té aquesta capacitat de rapidesa. És un treball lent perquè és consistent. Amnistia ha de garantir que fa una anàlisi imparcial dels fets amb documentació, demanant explicacions a les autoritats que calgui...

Què és un pres de consciència per Amnistia?

Una persona que sense haver fet ús de la violència ni haver-la propugnat es troba empresonada només per la seva ideologia política, religiosa, per l'orientació sexual...

I no és el cas dels Jordis?

Estem en una fase massa inicial del procediment, és massa aviat per plantejar-nos-ho. No ho podem documentar encara. Demanem que surtin, això

sí, perquè no veiem rebel·lió ni sedició.

I el sentit comú?

La nostra organització es basa en documentació i anàlisi per garantir que no estem influenciats per altres elements.

Els drets humans són massa importants per deixar-los a mans d'alguns governs

Tenen 16.400 socis. Han tingut baixes?

Sí. Però de moment no donem números. Hi ha gent que ha pensat que teníem una posició tèbia i s'ha donat de baixa i d'al-

tra amb qui hem pogut parlar i ha donat un vot de confiança a aquesta necessitat de temps i de prudència. Tenim un soci crític i això és molt bo per a l'organització.

A l'Alt Empordà es va dissoldre el grup d'AI. No els van poder convèncer?

Acumulaven 30 anys a l'organització. Van considerar que ara Amnistia no donava resposta al que ells esperaven i van fer un pas al costat. Han valorat altra feina feta de tants anys, però ara s'han desvinculat de l'organització. Confiam que més endavant es vegi que la prudència que tenim ara no implica que els Jordis no ens preocupin. Com a aspecte positiu som de les úniques organitzacions internacionals actives en aquest debat. Som lents, necessitem temps, però fem una denúncia molt clara. Serà un valor, tot i que en la situació d'actualitat és difícil veure-ho. ■

Jutgen Oukabir per violència domèstica

■ És a la presó pels atemptats gihadistes de Barcelona i Cambrils ■ El judici és avui a Girona per videoconferència

Redacció
BARCELONA

Avui s'asseurà al banc dels acusats del jutjat penal 6 de Girona acusat d'un delictes de violència domèstica Driss Oukabir, en presó provisional per la seva participació en els atemptats gihadistes de Barcelona i Cambrils de l'estiu. El judici es farà al migdia, i tant Oukabir com la víctima declararan per videoconferència, segons va informar ahir el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC).

La fiscalia acusa el jove que presumptament va llogar la furgoneta amb què es va cometre l'atemptat de Barcelona de maltractament i coaccions lleus, tot i que la víctima va retirar l'acusació. Oukabir

Oukabir, detingut després dels atemptats ■ AFP

ja va tenir un judici ràpid al jutjat de Ripoll per violència masclista tres dies abans dels atacs, i té vigent una ordre d'allunyament de la seva parella per aquests fets.

Oukabir, que actual-

ment està en presó provisional per ordre de l'Audiència Nacional per delictes d'integració en organització terrorista, assassinat i lesions de caràcter terrorista, havia estat detingut el 23 de juliol, quasi un mes abans dels atemptats, per aquest cas de maltractaments.

El 2012, Driss Oukabir va passar un mes en presó preventiva a l'antic centre penitenciari de Figueres per una denúncia per un presumpte delictes d'abusos sexuals a una altra dona, tot i que finalment no va ser condemnat per aquests fets. En una altra ocasió va ser denunciat per violació per una jove amb la qual ell i un amic havien passat la nit, però finalment el cas es va arxivar per falta de proves. ■

DISSABTE 24 FEBRER 11:00H. CELLER VILAJUÏGA

CUINA FUSIÓ TAILANDESA

DE LA MÀ DEL XEF POL CABANES

Fusionarem les tècniques i receptes de la cuina tailandesa amb productes locals.

PER MÉS INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

podeu trucar al 972 530 140
o escriure a comunicacio@empordalia.com

INSCRIPCIONS: 10€

empordàlia
ANELATS A LA TERRA

